

Niekedy nás život prekvapí

Už ne jeden raz som sa presvedčila, že život sa dokáže zmeniť zo dňa na deň. Hlavne vtedy, keď s tým vôbec nepočítam. Január znamenal začiatok roka, dokončovanie práce a chlad. V jeden piatok ma Slavi prekvapil s papierom, výmenným lístkom k urológovi. Že sa chce dať len pozrieť, lebo ho niečo pobolieva. „*Haaaa!*“ vedela som, že keď ho niečo pobolieva, tak ho to musí riadne bolieť, inak by k lekárovi nešiel. Nasledujúci utorok mal už vybavený termín u nás na urológii. Zaviedla som ho tam a šla medzitým dohodnúť cenník s primárom. Keď som sa vrátila, sedel bledý pri ambulancii.

„*Niečo našli,*“ ticho povedal.

„*Rakovina?*“ neveriacky sa pýtam.

Iba som sa nadýchla. Môže to byť hocičo, v duchu som si povedal a hľadala číslo na primárku radiológie, aby mu hneď spravili CT. Ticho som ho odprevadila a sledovala cez úzky otvor presklených dvier. Do hodiny sme vedeli, že zvyšok tela má čistý. Nikde žiadna metastáza, iba ten jeden nádor na semenníku. Presunuli sme sa na predoperačné a medzitým som naháňala termín na operáciu.

„*Hneď zajtra, ak sa dá,*“ žobronila som u susedy Mirky, čo má na starosti plánovanie operácií. Nebola voľná izba, tak som navrhla jednodňovku: „*Potom ho zoberiem domov,*“ sľubovala som.

Tak aj bolo. Večer sme takmer nemohli zaspáť a ráno ako mátoha stál tato v čakárni. Kým som sa zložila v kancelárii, už ho zobrali. Videla som ho iba cez presklenné dvere, už ma dnu nepustili. O 11h ho brali a po 12h som ho už celá v operačnom mundúre šla pozrieť. Usmieval sa, síce omámené, ale bol rád, že je to za ním.

Rana na bruchu ako po cisárskom reze. Večer mu dávam 2-itú dávku lieku od bolesti. Vzdychá a 48 hodín je riadne ubolený. Ja sa snažím fungovať normálne. Adrenalín týchto dvoch dní mi napol nervy na prasknutie. Vozím deti, chodím do práce, nákupy, varenie, úlohy, starostlivosť o deti. Len aby som nemala ani minútu voľnú a nemyslela. Pred deťmi sa tvárim, že je všetko ok.

Na 4. deň po Slavomíra prichádza auto, aby ho odvieďlo do Tatier, kde majú týždňovú univerzitu. Na príprave pracovali niekoľko týždňov spolu s ďalšími lektormi. Nedokáže síce sedieť a cestu musí preležať, ale asi mu čas medzi ľuďmi padne dobre, aby nesledoval čas, kým nám prídu výsledky

histológie. Prednáša každý druhý deň, svoju hodinu si odstojí a potom ide odkväänúť na izbu do postele. Veľa ľudí sa pýta. Odpovedá, že mu operovali sval na bruchu. Viem, že nemá chuť o tom hovoriť. Týždeň mu prejde rýchlo a šofér ho dokonca privezie v strede týždňa, aby mu v nemocnici vytiahli kovové svorky. Ranu má opuchnutú a na zadku obrovské modriny.

Po týždni sa dozvedám výsledok. Nádor bol zhubný, počiatkové štádium A1. Slavina táto informácia prikóvá na 3 dni do postele. Točí sa mu hlava, zalieva ho pot, búši srdce. Povzbudzujem ho, že je to ten najlepší scenár, kedy sa to rýchlo našlo a odstránilo, ale spomienka na mamu ho desí. Na 3. deň mi dovolí zavolať Zuzke a s ocinom hneď večer dofrčia, aby ho podporili.

Medzitým vybavujem onkologický ústav, nech rozhodnú, čo treba spraviť ďalej. Pôjdeme tam o 2 dni.

Hm, život otočený naopak. Jedinou vetou. Ale ostávam v pokoji. Viem, že to máš pevne v rukách, Bože. Bol si ku mne, nám vždy dobrý a láskavý. Viem, že nás nezanecháš. Viem, že si tu, pri nás, celý čas. Ďakujem.

Február - Marec

Na Onkologikom ústave si nechali CT snímky na konziliárnu poradu a rozhodli, že chemoterapia ani nič iné nie je potrebné. Na máj mu dali nové kontrolné CT, aby mali pravidelné info. Odláhlo nám. Obom. Aj, keď som mala pocit, že tomu Slávi nejakú nechce veriť. Asi to bolo pre neho príliš jednoduché a rýchle. Akoby mohol byť len tak jednoducho znovu zdravý? Pichavá bolesť od konečníka do križov stále pretrváva. Na budúci týždeň má rektoskopiu, ktorá ukáže, čo by mohlo byť dôvodom. Ak nepomôže to, pôjde k neurológovi, aby sa zistilo, či to nie je nejaký zápal nerva. Povedali sme aj Zuzke a ocinovi, aby vedeli, čo sa deje a hneď v ten deň dofrčali, aby ho povzbudili.

Slávi sa ešte celý február necítil úplne fit. Býval dosť unavený. Večer po práci zaľahol a takmer okamžite zaspával. Samozrejme, že sme sa nevyhli konfliktu. Mňa hnala strach a radšej som o ničom nehovorila, u neho to bolo tak isto. Po pár týždňoch vznikla situácia, v ktorej mal pocit, že sa o neho dostatočne nezaujímam. Možnosť ho stratiť vo mne vyvolávala neskutočnú bolesť. Ako som mu o tom mohla hovoriť, keď sám mal čo robiť? Pokričali sme si (teda skôr ja), porevali a zaspali spokojní, že sme to zo seba konečne dostali von.

Aj na dedinskom plese v Kalnej sa nám lepšie tancovalo. Slávi sa dostal prvýkrát von, síce nemal chuť veľmi rozprávať, ale zabavil sa, zatancoval

a vydržal až do polnoci. Boli sme so Zuzkou a Gogorovcami. Keďže Slavo veľmi nechcel s nikým hovoriť a nikomu v podstate ani nedal vedieť, tak sme asi pôsobili dosť chladno. Bolo mi to ľúto, cítila som odstup od Renky, ale asi na to treba čas, aby sa dalo rozprávať. Momentálne som si užila, že sa táto bavila.

S deťmi sme znovu nabehli na chodenie do lesa. Prvé vychádzky boli asi pomalé, s paličkami, ale postupne je už vo forme a znovu počujeme: „Hop, hop, hop!“

Takto sme sa dopracovali až k jarným prázdninám. Gwen mala svoje prespávačky s dievčatami. Natálka H. a Natálka M. Raz sú rozhádané, raz sú spolu. Teraz sa práve bavili.

Kým Arlie s Gwen začali prázdniny, Milla musela stále do školy. Jej varenie a pečenie už doma nie je novinka a dokonca sa naučila ráno o 5.30 až tak nerachotiť s hrncami, takže nezobudí celý dom. Každé ráno si vykúzlí nejaké jedlo, ktoré je super zdravé a vyzerá ako

z časopisu o varení. Niekedy sa ujde aj mne a pochutím si. Tá úžasná torta je tiež Millina výroba, darček k Vivininým narodeninám. Chutila fantasticky.

14.2. bola na krajskom kole anglickej olympiády v kategórii native speakers a obsadila 6. miesto. Som si istá, že keby je smelšia, tak by aj vyhrala. Pomaly si

vedomuje, že ešte pár mesiacov a je koniec základnej školy a starej triedy. Je ich síce iba 5, ako hráškov v lúsku, ale akosi sa viacej zomkli.

Posledné školenie v Tatrách, ktoré tato absolvoval, si nás pribalil so sebou. Dostal veľký apartmán v hoteli Partizán. Millu sme ani nevypýtali zo školy. Maká ako fredka celý čas, tak tie 4 dni určite ľahko dobehne.

ŠÍŠKA PÁRTY

Konečne som našla recept, ktorý bol fakt fantastický. Gwen mi pomáhala a pekne babušila šišky pod perinky. Prišlo mi, že sme mali v kuchyni príliš zimu a tak sme si na ne trochu posvietili infralampou. Rástli nám pred očami. Neuveriteľné. Boli nadýchané a ľahučké.

HOTEL PARTIZÁN

Arlie s Gwen mali už druhý týždeň prázdniny, doma sa začínali nudieť. Keďže vonku už bola dokonalá jar a po snehu ani stopy, trávili sme dni v posilňovni alebo v bazéne a wellness centre. Vonku bolo zase veľké ihrisko s trampolínami a všade okolo les. Podľa všetkého už povzliezali z brlohov medvede, lebo vo výťahu hotela bola informácia, kam volať, ak Vás napadne medveď.

Ale najväčšia zábava boli raňajky a večere. Deti chodili s taniermi a ochutnávali zo všetkého čo videli. Oči im jedli viac a po prvom dni som zistila, že im treba dať STOPKU, aby sa nevyhodzovalo to, do čoho iba tak d'obli. Pred obedom sme sa vždy trochu vypotili vo fitku a poobede na 3 hodčky boli krpci v bazéne. Ja som zatiaľ chodila z jednej sauny do druhej. Tato trávil takmer celý čas na prednáškach alebo s kolegami.

Gwen sa nevedela dočkať cesty domov. Potkana chcela už dlhšie, no stále sa to odkladalo. Teraz nastal deň D a my sme celý týždeň obzerali inzeráty. Pri Senci mali na predaj práve také akurát. Tato dal povolenie iba na 1, no my sme si našli info, že potkany sú vysoko sociálne zvieratá a trpeli by same. Keď na nás kukali malými očkami tie krásavičky, tak sa tato zľutoval a zahlásil:

„Tak, si chytrý zober ešte tú šedú...“

Dostali meno Ratatui a Linguini. Obe sú zvedavé a akčné. Linguini má nejakú alergiu, lebo stále kýcha. Gwen ich začína trénovať☺

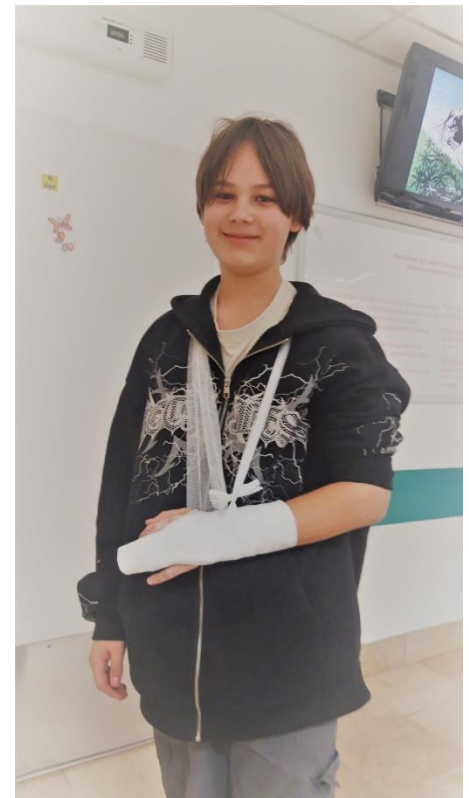
Stačí, že im na svoju posteľ dá deku a tie dve ju začnú hneď podliezať. Ak si k nim sadne, vylezú jej až na plecia a tam sa spokojne usalašia a rozkukávajú po okolí. Treba však dávať pozor, lebo všade kakajú.

Dni bežia a tak veľa sa deje. Niekedy mám pocit, že ani keby chcem, tak neviem zaznamenať všetko, čo by som chcela. Pred chvíľou sme mali biblické stíšenie, kde som hovorila deťom o najväčšom význame Veľkej noci - vzkriesení Spasiteľa, bez ktorého by naša, moja, ich viera nemala žiaden význam. Nejakým spôsobom to otočili na srandu a ja som rozmýšľala ako zareagovať. Iba som sa zasmiala, spolu s nimi a uvedomila si, že ich viera je v Tvojich rukách Bože.

Od poslednej zmienky sme prešli viacerými srandovnými situáciami. Jedna z nich bola pred týždňom, kedy mal Arlie na prespávačke Timotea a šli spolu s tatom na kamene. Z kuchynského okna som videla prichádzajúce auto a o chvíľu som videla frča Arlana v slzách. Nejakým záhadným spôsobom si privrel prst do dverí auta. Nechcel mal celý podliaty krvou a bolasť mu tísila slzy do očí. Dostal balík mrazených fazuliek a paralen od bolesti. O 2 dni som s ním pre istotu tak, či tak skočila na pohotovosť Kramáre. Poslali ma na röntgen potom, ako mi lekár vyčistil žalúdok, prečo idem až teraz. Nechcelo sa mi mu vysvetľovať, že v nedeľu dostala Gwen laryngitídu a tatovi je už pár dní zle po antibiotikách a včera som s ním bola v nemocnici. Arliemu sa nechcelo čakať, pozerali sme opakujúcu sa časť rozprávky: Ako si krtko robil nohavice. Očká mu ožili, keď doktor zahlásil, že mi dá sadru, lebo posledná kostička na prste je zlomená. A teraz je frajer.

„Ešte som nemal nič zlomené.“ Vytešoval sa po ceste domov.

Pre mňa to bola posledná vec, ktorá ma ten týždeň odpálila. Tatov stav, ktorý sa nezlepšuje už 3 mesiace. Chorá Gwen, chudnúca Milla, Arlieho dolámaná ruka..... mala som pocit, že už ďalej nevládzem a potrebovala som si oddýchnuť. Zaspávala som ešte v lete do posteľe a ráno som sa nevedela zobudiť, lebo som mala pocit, že som unavenejšia ako večer. Dúfam, že to prejde a čo najrýchlejšie a trochu si oddýchnem.

Navrhla si aj svoju tortu: MACHA CHEESECAKE. Teraz frčí na macha. Kade chodíme, tak kupujeme a skúšame všetky macha, ktoré nájdeme. Milla chodí rada do kaviarne na bezkofeínovú kávu alebo na macha. Deň narodenín bol nakoniec trochu stresový, pretože Milla nevedela čo chce, a tak si každý začal robiť čo chce. Čo ju samozrejme našťvalo, mňa vystresovalo a tata následne podráždilo. Život s tínedžermi niekedy nie je vôbec ľahký. Milla sa zmobilizovala a skončili sme na macha v McDonalde, kostole (kde sme zobrali aj deda a páčilo sa mu) a nakoniec v sushi reštaurácie. Všetci spokojní.

Medzitým sa Milla dostala k svojim 15. narodeninám. Robila si veľké plány. Nechcela nič, iba to, aby sme boli na jej narodeniny všetci spolu. A dodala: „*Aby mal Arlan dobrú náladu.*“

Jeden deň pred narodeninami to zmenila na: „*Chcela by som, aby sa robilo to, čo bude, chcieť.*“

Hm, trochu som sa zamyslela, ale veď všetko bude zavreté, lebo jej narodeniny padli na Veľký piatok, tak neriskujeme tak veľa.

Na Veľkonočný pondelok sme si nerobili veľké plány. Vonku bolo príjemných 20 stupňov a potrebovali sme si výjsť na Pajštún. Vonku už niekoľko dní fúka dosť silný vietor, ktorý prináša piesok až zo Sahary. Obloha je naozaj zvláštne zatiahnutá akoby prašnou clonou. Kto vie, čo nás čaká v budúcnosti. Svet sa mení,

počasie sa mení. Tata nám naložil drevo na kúrenie do kozuba. To čo kúpil v Stupave je vlhké a učmudí zakaždým celý krb. Potom treba škriabať sadze zo skla. Ja som si našla konár na nasledujúci projekt - lampa do obývačky. Potrebujem vytvárať.

Veľká noc sa nezaobíde bez hľadania vajčiek. Tato ich poschovával po celom pozemku – 29 čokoládových vajčiek. Našli z nich 27. Sliepky behali s nimi. Možno im nejaké aj ukradli, alebo na nich sedia☺

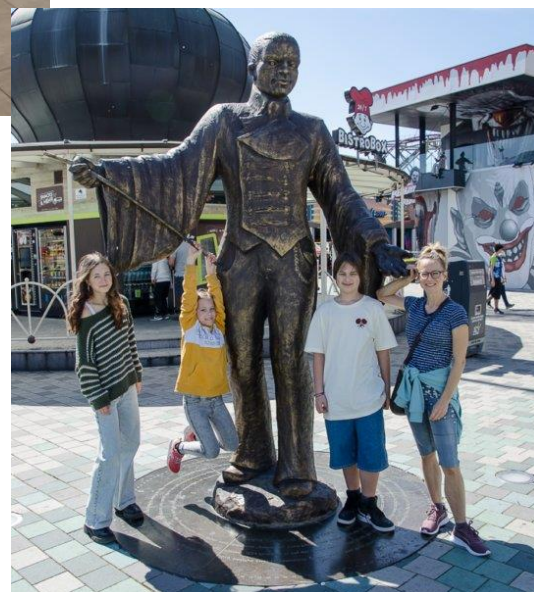

Nie je vôbec jednoduché preväpiť znudeného tínedžera. Týždeň som si lámala hlavu, čo vymyslím. Arlie nechcel žiadnu narodeninovú párty. Neželal si dokonca nič špeciálne. Tato to ukončil tým:
„Keď nič nechce, tak to nebudeme predsa my siliť.“

Nakoniec si v piatok večer povedal, že nápad ísť do viedeňského Pratru

na kolotoče, je celkom dobrý nápad. Dokonca aj počasie nám prialo a tých 27 stupňov bolo viac ako sme chceli.

Nepamätám si, či som vôbec v Pratri niekedy bola. Deti sa zľakli hneď prvého kolotoča, čo šiel v slučkách dolu hlavou. Na reťazák, čo nás vytiahol vysoko nad Viedeň sme sa dali nahovoriť všetci. Tato už na ďalší kolotoč ani nešiel, lebo sa mu točila hlava. My ostatní sme sa ešte párkrát nechali vyhrkať na húsenkovej dráhe a zakončila som to s Gwen na tom, čo šiel dolu hlavou. Asi som sa zabavila najlepšie. Jednoducho som ignorovala znudené tváre, čo deti potrebovali robiť. Patrí to asi k veku .

Doma sme vymysleli tortu. Čokoládovú s jahodami. Musím si zvykať, že torta sa zje vždy na posedenie. Už sú všetci veľkí a aj veľa zjedia.

